

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/177/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116201100
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116201100.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. predsedníčky senátu a sudkyň JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu C. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX P., právne zastúpený JUDr. Michalom Feciľákom, advokátom so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov proti žalovanému: Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, Radničné námestie 8, 969 55 Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, Odštepny závod Košice, Ďumbierska 14, 041 59 Košice, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20C/14/2016-506 zo dňa 19.09.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II., III., IV.

Odmieťa odvolanie žalovaného proti výroku III.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o zaplatenie 1.649,12 eura zastavil (výrok I.). Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.950,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.950,47 eura od 05.05.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 21,12% s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko žalovaného, výsledky vykonaného dokazovania, najmä obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval, a uviedol, že predmetom nároku žalobcu je nárok o 8.366,36 eura s prísl. z dôvodu, že žalobca vzal žalobu z časti späť o zaplatenie 1.649,12 eura so súhlasom žalovaného, a preto súd prvej inštancie v zmysle ust. § 145 ods. 2, § 146 Civilného sporového poriadku konanie v časti o 1.649,12 eura zastavil. Žalobcom uplatnený nárok je národom na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností parc. KN-E č. XXX/X, k.ú. P. o výmere 299 m², parc. KN-E č. XXX, k.ú. P. o výmere 117,5 m² za obdobie od 05.02.2014 do 10.08.2015 a parc. KN-E č. XXX o výmere 188 m² za obdobie od 21.01.2014 do 10.08.2015. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný predmetné pozemky v žalovanom období užíval a tak sa na úkor žalobcu, ktorý bol v tom období ich vlastníkom bezdôvodne obohacoval. Žalovaný namietal, že bol žalobcom vyzvaný na uzatvorenie nájomných zmlúv v časti užívaných pozemkov za účelom zamedzenia ďalších súdnych sporov za neoprávnené užívanie predmetných pozemkov, pričom žalovaný pred podaním žaloby sa nebránil nároku žalobcu a tento ho akceptoval. Považoval podanú žalobu za rozpornú s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že nedošlo k dohode, nemožno podanie žaloby vyhodnotiť ako v rozpore s dobrými mravmi. Táto skutočnosť má nepochybný význam z hľadiska nároku

na náhradu trov konania, keďže žalovaný nedal príčinu k podaniu žaloby. Zamietnutie žaloby by však bolo podľa názoru súdu nespravodlivé. A navyše, aj neskorší postoj žalovaného, ktorý predložil znalecký posudok pri ktorom už bola určená priemerná nájomná hodnota (aj keď iných pozemkov) za roky 2014 a 2015 vo výške 4,28 eura/m²/rok, svedčí o nevyhnutnosti podania žaloby. Pokiaľ ide o výšku nájmu súd prvej inštancie v súlade s pokynom odvolacieho súdu vyžiadal Správu z katastra P. o zaslanie minimálne troch nájomných zmlúv týkajúcich sa lokality vodný tok Y. a koryta rieky F.. Správa katastra oznámila, že nemá vedomosť o nájomných zmluvách týkajúcich sa vodného toku Y. a koryta rieky F.. Kataster eviduje iba nájomné zmluvy uzatvorené na dobu dlhšiu ako 5 rokov, ak boli na katastri so žiadosťou o zápis doručené.

Následne súd prvej inštancie skúmal výšku bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že žalobca predložil znalecký posudok vypracovaný Technickou univerzitou v Košiciach, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nájmu pozemkov porovnávacou metódou v roku 2014 vo výške 10,868 eura/m², v roku 2015 vo výške 10,857 eura/m² a v roku 2016 vo výške 10,825 eura/m². Ďalej predložil nájomné zmluvy týkajúce sa k.ú. F., podľa ktorých bolo dojednané nájomné vo výške 6,605 eura/m² a znalecký posudok č. X vypracovaný znalcom C.. W. D. N., ktorý stanovil hodnotu nájmu parc. č. XXX/X a č. XXX za rok 2014 vo výške 9,04 eura/m², za rok 2015 vo výške 9,04/m² a za rok 2016 vo výške 9,01/m². Za parc. č. XXX za rok 2014 vo výške 9,15 eura/m², za rok 2015 vo výške 9,15 eura/m² a za rok 2016 vo výške 9,15 eura/m². Žalovaný predložil znalecké posudky č. X/XXXX a č. XX, v ktorých bola stanovená hodnota nájmu na základe metódy polohovej diferenciácie a znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, pozemok par. reg. E-KN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 1.296 m² k.ú. P., na základe porovnávackej metódy za roky 2014 a 2015 vo výške 4,285 eura/m²/rok. Po zrušujúcom rozhodnutí predložil znalecký posudok č. XXX/XXXX zo dňa 04.10.201X vypracovaný znalcom C.. L. U. na stanovenie všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov okrem iných aj parc. č. KN-E č. XXX, kde na základe porovnávackej metódy bola stanovená hodnota nájmu za rok vo výške 3,8X eura/m² za rok. Súd prvej inštancie pri posúdení znaleckých posudkov a nájomných zmlúv vychádzal z hodnoty 4,285 eura/m² za rok, keďže v tejto časti bola výška nájmu medzi stranami nesporná. V prevyšujúcej časti podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca neunesol dôkazné bremeno. Predložený znalecký posudok vypracovaný Technickou univerzitou v Košiciach súd považoval za neobjektívny z dôvodu, že vychádzal iba zo zmlúv predložených žalobcom. Pri vypracovaní tohto posudku mal znalecký ústav zabezpečiť potrebné materiály aj vlastným úsilím z dostupných zdrojov, nielen od objednávateľa. Sám znalec pri výsluchu uviedol, že hlavný vplyv pri určení všeobecnej hodnoty nájmu majú hodnoty, ktoré sa dosiahli na trhu, teda zmluvy. Vychádzal iba z predpokladov od žalobcu, a preto nemožno ho pokladať za objektívny a na základe neho priznať bezdôvodné obohatenie. Ak by znalecký ústav vychádzal napríklad aj z nájomných zmlúv, ktoré predložil žalovaný a ktoré sú zverejnené v centrálnom registri zmlúv, tak by výsledná suma bola nižšia. Uvedené sa vzťahuje na znalecký posudok č. X vypracovaný znalcom C.. W. D. N.. O neobjektívnosti oboch znaleckých posudkov nepochybne svedčí aj to, že pri ich vypracovaní neboli znaleckému ústavu, resp. znalcovi predložené ani len nájomné zmluvy, ktoré žalobca predložil súdu a pri ktorých je nižšia hodnota nájmu, ako pri nájomných zmluvách, ktoré mal znalecký ústav, resp. znalec k dispozícii. Pokiaľ ide o nájomné zmluvy predložené žalobcom, kde bolo dojednané nájomné vo výške 6,605 eura za m², tieto sa týkajú pozemkov, ktoré nemajú rovnaké vlastnosti ako pozemky, ktoré sú predmetom sporu. Na predmetných pozemkoch sa má vybudovať líniová stavba - cesta „I/68 P., odbočka X. - K.“, pričom využitie a hodnota týchto pozemkov je nepochybne vyššia ako využitie a hodnota pozemkov, na ktorých sa nachádza vodná stavba (umelé koryto). Ak by však aj táto stavba neexistovala, stále bude na tomto pozemku sa nachádzať vodný tok, čo má nepochybne vplyv na stanovenie hodnoty pozemku a možnosti jeho využitia. Z tohto dôvodu bol súd toho, že ani hodnota nájmu pri pozemkoch predložených žalobcom nezodpovedá hodnote nájmu za pozemky, ktoré sú predmetom sporu. Navyše dodal, že žalobcovi za obdobie od 06.03.2013 do 04.02.2014 boli právoplatne priznané bezdôvodné obohatenia za užívanie sporných nehnuteľností vo výške 1,24 eura/m² za rok a následne požiadal o uzatvorenie nájomných zmlúv s uvedenou výškou, a preto vzhľadom na uvedené, hodnotu nájmu 4,285 eura/m² za rok, súd považoval za primeranú. Vychádzajúc z tejto hodnoty, následne za užívanie nehnuteľností parc. č. KN-E XXX/X, k.ú. P. o výmere 299 m², parc. č. KN-E XXX k.ú. P. o výmere 11X,5 m² t.j. spolu 416,5 m² za obdobie od 05.02.2014 do 10.08.2015 t.j. za 552 dní, súd priznal žalobcovi nárok vo výške 2.699,06 eura a za parc. č. KN-E XXX o výmere 188 m² za obdobie od 21.01.2014 do 10.08.2015 t.j. za 56X dní nárok vo výške 1.251,41 eura t.j. spolu 3.950,4X eura, k zaplateniu ktorej zaviazal žalovaného. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobu zamietol. Poukázal na ust. § 563 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k omeškaniu žalovaného, a preto

žalovanému uložil povinnosť zaplatiť aj 5% úrok z omeškania zo sumy 3.950, 4X eura od 05.05.2016 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že stanovením pomeru úspechu a neúspechu strany v spore, zohľadnením zodpovednosti strany sporu za zastavenie konania sčasti, vyplývajúcej z ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku stanovil úspech žalovaného vo výške 21,12%, ktorému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Vo vzťahu k aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii súd uviedol, že o tejto námietke bolo už rozhodnuté, ak žalobám čiastočne bolo vyhovené a rozsudky nadobudli právoplatnosť. Súd opätovne preskúmava ich vecnú legitímáciu, o ktorú už raz bolo rozhodnuté len vtedy, ak by bola popretá zásada právnej istoty ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces. Poukázal na rozhodnutie ústavného súdu iného členského štátu Európskej únie s tým, že v danom spore nebolo povinnosťou súdu skúmať nedostatok vecnej legitímácie, lebo v rámci zrušujúceho uznesenia táto úloha súdu nebola uložená.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal vyhovujúci výrok, výrok ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj výrok o trovách konania. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne, svojvoľné, neodôvodnené a nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Poukázal na to, že sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal so všetkými námietkami žalovaného a vôbec sa nevysporiadal s argumentáciou o nedostatku vecnej legitímácie, a to aktívnej, ako aj pasívnej legitímácie. Poukázal na ust. § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku a ďalej uviedol, že vlastnícke právo k vodnému toku vyplýva priamo z ústavy a to článku 10 ods. 1 Ústavného zákona č. 100/1960 Zb., na ktorý naväzuje článok 4 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb., ako aj ust. § 31, 32 pôvodného zákona č. 138/19X3 Zb. o vodách v nadväznosti na ust. § 43 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách. Zápis v katastri nehnuteľností má len evidenčný charakter a tento nemusí byť s ohľadom na vymedzenie vlastníctva k vodným tokom v danom prípade hodnoverný. Sporné nehnuteľnosti tvoria umelé koryto vodného toku, pričom s účinnosťou zákona č. 138/19X3 Zb. o vodách sa korytá vodných tokov stali ex lege majetkom štátu a to v zmysle článku 10 ods. 1 Ústavného zákona č. 100/1960 Zb. v spojení s § 138/19X3 Zb. o vodách. V danom prípade mohlo v minulosti dôjsť k legitímnemu prechodu vlastníckeho práva na štát, aj napriek argumentácii súdu prvej inštancie s poukazom na českú judikatúru, ktorá nie je pre slovenské súdy záväzná. Poukázal na to, že práve za účelom vytvorenia ústavného zákona pre ochranu štátneho vlastníctva bol do ústavy zahrnutý článok 4 zabezpečujúci monopol výlučného štátneho vlastníctva k časti objektov vlastníctva, ktoré neboli ústavou Československej socialistickej republiky označené za národný majetok. Poukázal na článok 20 ods. 2 ústavy s tým že uviedol, že uskutočnenie vyvlastňovacieho konania je podmienkou ochrany vlastníctva iba v režime podľa článku 20 ods. 4 ústavy, a teda nevyžaduje pre ochranu podľa článku 20 ods. 2 ústavy osobitnú formálnu podmienku zásahu do vlastníctva, ktorá umožňuje zasiahnuť do vlastníckych práv zákonom a nie na základe zákona, pričom táto výnimka umožňuje vyvlastniť aj bez vykonania vyvlastňovacieho konania. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného poukázal na to, že hypoteticky by sa mohla bezdôvodne obohatiť Slovenská republika a nie správca vodných tokov, a preto podľa jeho názoru je daný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore. Poukázal na právnu úpravu vyplývajúcu z ust. § 5 a § 6 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov, z ktorých je možné vyvodiť záver o nedostatku vecnej legitímácie, nakoľko v ust. § 5 ods. 1 sa ustanovuje, že podnik vystupuje v právnych vzťahoch vo svojom mene a nesie zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov, avšak v § 6 ods. 2 zákon dodáva, že podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje podľa ods. 1, v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy a obdobne je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné. Bez toho, aby bola označená skutočná strana sporu, ktorou je štát, a teda Slovenská republika, označenie strany sporu je nesprávne a keďže správca nekoná pred súdmi vo vlastnom mene, ale v mene štátu, nositeľom vecnej legitímácie by mal byť samotný štát. Poukázal na predchádzajúcu právnu úpravu vyplývajúcu z ust. § 21 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že ďalej uviedol, že gramatický výklad je relevantný vo vzťahu k určeniu vecnej legitímácie strán sporu. Ak správca majetku štátu nekoná vo vlastnom mene, ale v mene štátu, má s poukazom na uvedené v konaní pred súdom vecnú legitímáciu štát a nie správca jeho majetku. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v konaní došlo k vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, lebo vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Napadnuté rozhodnutie považoval za nedostatočne odôvodnené v rozpore s náležitosťami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ako aj v rozpore

s princípom právnej istoty. Ďalej namietal výrok o náhradu trov konania. Rozsah stanoveného pomeru úspechu žalovaného v spore vo výške 21,12 %, považoval za nesprávny a nezákonný. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok v spojení s ust. § 390 Civilného sporového poriadku a žalobu zamietnuť. Uložiť žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

3. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Namietal zamietavý výrok a súvisiaci výrok o trovách konania z dôvodu, nesprávnych skutkových zistení vrátane nesprávne právneho posúdenia. Poukázal na to, že pri stanovení hodnoty nájmu vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného C.. Y. F. N.. č. X/XXXX, ktorý sa týkal ocenenia pozemku parc. č. KN-EXXX/XXX k.ú. P., ktorý nie je predmetom tohto sporu. Za objektívne stanovenú hodnotu nájmu považoval výšku nájomného stanovenú znaleckým posudkom Technickej univerzity v Košiciach č. XX zo dňa 06.0X.2016, ako aj znaleckým posudkom č. X vypracovaným C.. W. D. N.. zo dňa 24.0X.2018, ktoré relevantne zdôvodnili výšku uplatneného nároku. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil znalecké posudky predložené znalcom, ktoré neobjektívne vyhodnotil. Ďalej poukázal na kúpne zmluvy týkajúce sa pozemku par. č. KN-E XXX/X a č. XXX k.ú. F., ktoré v celej výmere boli v rovnakej kvalite ako nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu. Ten istý pozemok parc. č. KN-E XXX/X a parc. č. KN-E XXX pod diaľničným privádzačom majú kúpnu cenu X4,- eur za m² pri predaji, ďalšia časť kúpnej ceny 6,605 eur za m² a ďalšia časť 4,285 eura za m². Odkaz na znalecký posudok vypracovaný v konaní vedenom na Okresnom súde P. pod sp.zn. 12CX9/2011 C.. Y. M. č. XXX/XXXX považoval za nepoužiteľný. Ďalej namietal výrok o trovách konania s tým, že uviedol, že výška plnenia závisela v plnej miere od znaleckého posudku, a preto podľa názoru právneho zástupcu žalobcu mal žalobca plný úspech v spore. V bode 31. odôvodnenia odvolania, právny zástupca žalobcu uviedol, že napáda aj výrok označený II. a to v časti nepriznaného ročného úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,05 % ročne od 21.01.2016 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho od podania žaloby na súd. Súd prvej inštancie pochybil pokiaľ priznal žalobcovi ročný úrok z omeškania zo sumy 3.950,4X eura vo výške 5 % až odo dňa doručenia žaloby žalovanému t.j. od 05.05.2016, keďže v spore nebolo sporné, že žalovaný si bol vedomý skutočnosti, že bezplatne užíva pozemky žalobcu a to už odo dňa doručenia žiadosti žalobcu na uzatvorenie nájomnej zmluvy zo dňa 15.12.2014. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu, súd prvej inštancie mal priznať žalobcovi ročný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni podania žaloby na súd. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výrokoch označených III. a IV. a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo v zmysle ust. § 390 Civilného sporového poriadku vo veci rozhodnúť a priznať žalobcovi zamietnutú časť nároku vo výške 4.415,89 eura spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 21.01.2016 do zaplatenia, ako aj priznať žalobcovi nepriznaný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.950,4X eura od 21.01.2016 do 04.05.2016 vrátane a vo výške 0,05 % ročne zo sumy 3.950,4X eura od 05.05.2016 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v plnom rozsahu vrátane náhrady trov odvolacieho konania. Súčasťou podaného odvolania sú aj iné rozhodnutia všeobecného súdu, na ktorých obsah poukázal.

4. Právny zástupca žalobcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že námietky týkajúce sa vecnej legitímácie žalovaný vzniesol po prvýkrát až v podaní zo dňa 04.06.2018, takmer dva a pol roka po podaní samotnej žaloby v dobe, keď už odvolací súd uznesením č.k. 4Co53/201X-280 zo dňa 13.03.2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 20C14/2016-232 zo dňa 2X.03.201X a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu, na tieto námietky nebolo možné prihliadať v zmysle ust. § 153 Civilného sporového poriadku. I napriek tomu sa súd prvej inštancie vysporiadal s týmito námietkami uvedenými v bodoch 50., 51. a 52. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ďalej poukázal na to, že žalobca sa k vznesenej námietke nedostatku vecnej legitímácie náležite vyjadril vo vyjadrení zo dňa 0X.06.2018. Taktiež poukázal na iné rozhodnutie ústavného súdu iného členského štátu s tým, že poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu P. sp.zn. 9C/3X/2016 zo dňa 05.04.2018, v ktorom súd uviedol, že pasívna vecná legitímácia žalovaného je daná. Odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Žalovaný sa v rámci odvolacej repliky k doručenému vyjadreniu právneho zástupcu žalobcu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v P.e (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.X.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP) v spojení s § 4X0 ods. 1, 2 veta prvá CSP vzhľadom na včas podané odvolania osobami oprávnenými (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 3X9 a § 380 CSP, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 28.5.2019 (§ 3X8 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie.

X. K odvolaniu žalovaného uvádza, že namietané nesprávne skutkové zistenia vrátane nesprávneho právneho posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku neboli dôvodné. Súd prvej inštancie vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu s tým, že žalobca sa dôvodne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti, a to parc. KN-E č. XXX/X, k.ú. P. o výmere 299 m² a parc. č. KN-E XXX k.ú. P. o výmere 11X,5 m², t.j. spolu 416,5 m² za obdobie od 5.2.2014 do 10.8.2015, za ktoré obdobie súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok vo výške 2.699,06 eura a za užívanie nehnuteľnosti, a to parc. č. KN-E XXX o výmere 188 m² za obdobie od 21.1.2014 do 10.8.2015, súd priznal žalobcovi nárok vo výške 1.251,41 eura, t.j. spolu 3.950,4X eura, pričom vychádzal z ceny nájmu vo výške 4,285 eura/m²/rok. Uvedenú hodnotu nájmu odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie taktiež považoval za primeranú. Súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal s predloženými listinnými dôkazmi týkajúcimi sa stanovenia hodnoty nájmu, ktoré listinné dôkazy náležite vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 191 ods. 1 CSP. Uvedená zásada vychádza z ústavného princípu nezávislosti súdov a znamená, že záver, ku ktorému sudca dospeje o vykonaní dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Vyplýva aj z článku 15 Základných princípov CSP. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov, jeho hodnotiacia úvaha musí zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, ako aj musí byť preskúmateľná. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie náležite v zhode aj s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení č.k. 4Co/53/201X-280 zo dňa 13.3.2018 postupoval, lebo bolo povinnosťou súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie za účelom zistenia všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov vo vlastníctve žalobcu za žalované obdobie. Súd prvej inštancie bol viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého aj následne postupoval, čím bolo naplnené ust. § 391 ods. 2 CSP.

8. Za nedôvodnú považoval odvolací súd uplatnenú námietku žalovaným týkajúcu sa arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu, napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné. Súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP a v súlade aj s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 2 Základných princípov CSP vzhľadom na iné rozhodnutia všeobecného súdu v obdobnej veci týkajúcej sa strán sporu len za iné obdobie uplatneného nároku z titulu bezdôvodného obohatenia, vo veci správne rozhodol, ako aj správne právne vec posúdil.

Aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadis v. Grécko z 29.5.199X, Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994). Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné

právo strany na spravodlivý proces zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené ústavou (článok 46 a nasl., napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 44/03, sp.zn. III.ÚS 209/04, sp.zn. I.ÚS 11X/05).

9. Za nedôvodnú považoval odvolací súd uplatnenú odvoláciu námietskou žalovaným týkajúcu sa nedostatku, resp. nevysporiadania sa s nedostatkom aktívnej a pasívnej legitímácie strán sporu. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia sa s touto námietskou vysporiadal, a to v bodoch 50.-52., s ktorým posúdením sa odvolací súd stotožňuje. Žalovaný vzniesol námietku nedostatku vecnej legitímácie v spore podaním zo dňa 4.6.2018 (č.l. 291 spisu) s tým, že spochybňoval vecnú legitímáciu oboch strán sporu. Na strane žalovaného hlavne poukázal na to, že vodný tok spravuje ako správca majetku štátu a podľa jeho názoru by žalovaný mal byť označený ako Slovenská republika - Slovenský vodohospodársky podnik.

Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Žalobca v spore preukázal, že bol vlastníkom sporných nehnuteľností za obdobie uplatneného nároku z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. za obdobie od 5.2.2014 do 10.8.2015 vo vzťahu k nehnuteľnostiam, a to parc. č. KN-E XXX k.ú. P. o výmere 11X,5 m² a parc. č. KN-E XXX/X k.ú. P. o výmere 299 m², ako aj parc. č. KN-E XXX k.ú. F. o výmere 188 m² za obdobie od 21.1.2014 do 10.8.2015. Aktívna legitímácia žalobcu bola preukázaná pripojenými listinnými dôkazmi, ako napr. LV č. XXXXX k.ú. P. z 23.1.2011, LV č. XXXXX k.ú. P. z 23.1.2011, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, na ktoré žalobca poukázal v samotnej žalobe, ako aj právoplatnými rozhodnutiami všeobecných súdov v obdobnej veci týkajúcej sa strán sporu, len za iné žalované obdobia (č.l. 24, 25 spisu). Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného odvolací súd uvádza, že tá je daná, a to v zmysle ust. § 6 ods. 1, 2 v spojení s § 5 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb., v zmysle ktorých ustanovení štátny podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje podľa odseku 1 v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy. Označenie žalovaného je v súlade so zápisom v obchodnom registri (č.l. 10 spisu), v súlade aj s označením v zmysle ust. § 135 ods. 2 CSP. Nedôvodnosť vznesenej námietky nedostatku vecnej legitímácie žalovaným súdy už opakovane posudzovali s tým, že dospeli k záveru, že pasívna legitímácia žalovaného ako štátneho podniku, správcu vodného toku, je daná.

10. Za nedôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalobcu proti zamietavému výroku. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Vysporiadal sa so všetkými rozhodnými skutočnosťami a závermi, ku ktorým dospel na základe výsledkov vykonaného dokazovania, jednotlivé listinné dôkazy, najmä predložené znalecké posudky, odborné vyjadrenia týkajúce sa stanovenia primeranej ceny nájmu náležite vyhodnotil. Správne vychádzal zo záveru znaleckého posudku vypracovaného C.. Y. F., N., ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nájmu na základe porovnávacej metódy za roky 2014 a 2015 vo výške 4,285 eura/m²/rok (č.l. 206-213 spisu, znalecký posudok č. X/XXXX). Súd prvej inštancie správne vychádzal z nespornosti namietanej výšky v rozsahu 4,285 eura/m²/rok stranami sporu, ako aj náležite sa vysporiadal s použitím porovnávacej metódy s tým, že stanovenú výšku ceny nájmu pri uplatňovanom nároku za bezdôvodné obohatenie považoval za primeranú, zohľadnením všetkých skutkových okolností danej veci, umiestnenia vodných tokov, ako aj ich využitia. Právne poukázal aj na to, že za predchádzajúce obdobie boli žalobcovi právoplatne priznané bezdôvodné obohatenia za užívanie sporných nehnuteľností vo výške 1,24 eura/m²/rok, a to za obdobie od 6.3.2013 do 4.2.2014, na ktorú skutočnosť nebolo možné neprihliadať s tým, že vzhľadom aj na túto skutočnosť priznaná výška ceny nájmu z titulu uplatneného bezdôvodného obohatenia vo výške 4,285 eura/m²/rok je aj podľa názoru odvolacieho súdu primeraná, zodpovedajúca skutkovým okolnostiam danej veci.

11. Za nedôvodnú považoval odvolací súd uplatnenú námietku žalobcom vo vzťahu k nepriznaniu ročného úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,05 % ročne od 21.1.2016 do zaplatenia. Vo vzťahu k tejto uplatnenej námietke odvolací súd vyslovil právny názor v uznesení odvolacieho súdu č.k. 4Co/53/201X-280 zo dňa 13.3.2018, v zmysle ktorého súd prvej inštancie v súlade s ust. § 391 ods. 2 CSP postupoval. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ako aj s odôvodnením v tejto časti napadnutého rozhodnutia uplatneného nároku uvedeným v bode 48. odôvodnenia s tým, že za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať doručenie žaloby žalovanému, teda deň nasledujúci sa žalovaný dostal so splnením uplatneného nároku do omeškania (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný prevzal žalobu dňa 4.5.2016, a teda deň nasledujúci

po jeho doručení, t.j. dňom 5.5.2016 sa dostal do omeškania. Výška priznaného úroku z omeškania je v súlade s Nariadením vlády č. 8X/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 51X ods. 2 v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 8X/1995 Z.z.).

12. Za nedôvodné považoval odvolací súd odvolanie strán proti výroku o trovách konania. Súd prvej inštancie na rozhodnutie o trovách konania správne aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, a to priznaniu žalobcovi 3.950,4X eura spolu s prísl. z časti uplatneného nároku vo výške 8.366,36 eura po predchádzajúcom vzatí žaloby sčasti späť o zaplataenie 1.649,12 eura, bez uvedenia dôvodu využívúc zásadu zodpovednosti za výsledok sporu vyplývajúcu z ust. § 256 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie stanovením pomeru úspechu a neúspechu strán v spore v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP stanovil úspech žalovaného v spore v rozsahu 21,12 % z dôvodu, že žalobca bol úspešný len sčasti, a to v rozsahu 39,49 % a žalovaný úspešný v rozsahu 60,56 %. Rozhodnutie o trovách konania odvolací súd považoval za správne, a preto uplatnené odvolacie námietky stranami sporu nepovažoval za dôvodné.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 38X ods. 1, 2 CSP vo výrokoch II., III., IV. týkajúce sa vyhovujúceho výroku, zamietavého výroku a výroku o trovách konania.

14. Odvolanie žalovaného proti výroku III., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, odvolací súd považoval za odvolanie podané neoprávnenou osobou v zmysle ust. § 359 CSP, podľa ktorého platí, že odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Namietaný zamietavý výrok (III.) žalovaným nebol v jeho neprospech.

Z tohto dôvodu odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP odmietol odvolanie žalovaného proti výroku III. ako podané neoprávnenou osobou.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strán v odvolacom konaní vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní žiadna zo strán nebola úspešná v spore, a preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.